

[Gert Petersen.]

Davignonrapport. Han håbde ikke, Kosygin tog ham det ilde op, hvis han kaldte det for en lille Davignonrapport. Jeg tror egentlig nok, at det var en afværgemanøvre, der kom, fordi jeg kunne godt have lyst til at spørge: hvor mange konsultationer har vi så haft i henhold til den lille Davignonrapport siden 1971? Det er nok ikke mange, men vi har haft en hel del i henhold til den store Davignonrapport, og vi har haft det i ganske særlig grad i forbindelse med sikkerheds-konferencen.

Så vidt jeg har forstået det, er det sådan, at rollerne, om jeg så må sige, er blevet fordelt gennem drøftelser inden for denne kreds af de ni lande, og det synes jeg nok er en ret alvorlig sag. Her er man kommet meget tæt på et næsten institutionaliseret samarbejde. Man kunne f. eks. spørge, hvorfor rollerne ikke er blevet fordelt på nordisk basis. Hvorfor var det ikke de nordiske lande, som satte sig sammen og drøftede, hvordan man skal optræde på sikkerhedskonferencen? Jeg tvivler ikke om, at man har drøftet det på de nordiske udenrigsministermøder, men det er inden for de ni landes kreds, at man har foretaget en klar udkrystallisering af rollerne, og hvordan man skulle optræde, hvordan man skulle føre sig frem. Der kunne man lige så godt have forestillet sig — eller det kunne man måske ikke, jeg ville i hvert fald have foretrukket det — at det var sket på nordisk basis.

Især i spørgsmålet om Vietnam er det, jeg føler, at udenrigsministerens redegørelse i alt for høj grad er vasket i klor, er forsigtig. Der har netop været en debat i Sverige, hvor den svenske udenrigsminister ikke var bange for at sige det, som jeg tror mange, mange mennesker føler herhjemme, nemlig at de genoptagne eller fortsatte amerikanske bombninger af civilbefolkningen i Cambodja og Laos er lige så provokerende og lige så katastrofale som de tidligere amerikanske bombninger i Nordvietnam. Men jeg finder ikke i udenrigsministerens redegørelse nogen kritik af den fortsatte amerikanske tilstedeværelse i luften og derigennem ødelæggelser på jorden i store dele af Indokina.

Jeg er enig i betragtningerne om de politiske fanger, og det glæder mig, at man vil følge det med opmærksomhed. Jeg er ikke helt enig i, at det skulle være så vanskeligt

at finde ud af, hvad det er for nogle fanger, og hvor mange der er. Der er ikke bare tale om udsagn fra de to parter i sagen; der er også tale om udsagn fra Amnesty International, hvis oplysninger vi i almindelighed plejer at kunne tage ganske alvorligt.

Jeg ved ikke, hvorfor afsnittet om Indokina er så forsigtigt. Det er det, der har glædet ordføreren for de konservative, men det har altså den modsatte virkning hos mig. Jeg ved ikke, om man mener: herregud, nu er det overstået i Indokina, nu er Vietnamkrigen forbi — det er den altså kun delvis, og det er den slet ikke, for så vidt angår nabolandene i Indokina, Cambodja og Laos — nu kan vi lade som ingenting og gå videre, og nu må vi se at få genoprettet det gode forhold til USA, hvis der har været skår i det på grund af den konflikt.

Det er formodentlig med til at præge de afsnit i redegørelsen, som vedrører USA, og hvor jeg som sagt savner enhver kritik. Det er muligt, at det er en forkert slutning, men det er meget nærliggende at spørge sig selv, hvorfor Danmark og den danske udenrigsminister ikke i denne situation kommer med nogen kritik af USAs fortsatte bombardementer i Indokina, mens derimod den svenske udenrigsminister gør det. Danmark er medlem af NATO, Sverige er ikke medlem af NATO. Har disse ting noget med hinanden at gøre, eller er det helt tilfældige samtaler? Det må man nok have lov at tvivle om.

Så er der spørgsmålet om Korea, hvor jeg håber, at den nærmeste fremtid virkelig også betyder den nærmeste fremtid. Der er gået en måned siden det nordiske ministermøde, og Sverige og Finland har allerede taget de første praktiske skridt til optagelse af diplomatisk forbindelse. Man må håbe, at Danmark vil gøre det meget snart. Ellers vil det igen virke påfaldende, at det netop er de to nordiske lande, som ikke er medlemmer af NATO, der omgående efter ministercommuniquet går i gang med det praktiske i forbindelse med Nordkorea, mens derimod de to lande, som er medlemmer af NATO, Danmark og Norge, åbenbart ikke kan tage sig sammen til det. Jeg tror, at på dette punkt er mistanken egentlig uberettiget, og derfor vil jeg håbe, at regeringen vil gøre sit til at fjerne den meget hurtigt. Det kan man gøre ved at leve op til det, udenrigsmini-